SIRIJUS
Velika Nacionalna Loža Srbije, ISSN: 2217-6993

Sirijus 69

Poštovani čitaoci,
dobro-došli na druženje sa najnovijim brojem Sirijusa.

Pored tekstova novih i starih autora, imamo i jedan neobičan rad. Upoznati ste sa činjenicom da u okviru VNLS radi i jedna loža pod imenom Samuel Kerbeiser. O ovoj loži smo već pisali u Sirijusu u članku: . Karakteristična je po tome što se ritual izvodi na Francuskom jeziku. Članovi lože su većinom braća iz Srbije, ali ima i braće iz Francuske i Austrije. Među braćom iz Francuske, stalnom prisutnošću i aktivnim radom ističe se brat Adam Lira. U ovom broju Sirijusa imate priliku da se upoznate sa radom koji je ovaj brat napisao i pročitao u loži Samuel Kernbeiser pod naslovom: **.** Zahvaljujući mom skromnom angažovanju rad je preveden i ovde je najpre dat prevod, a zatim u nastavku je i orginalni tekst na Francuskom.

Srdačan pozdrav svim čitaocima.

.

Sadržaj:

- 69-1 Pismo
- 69-2 Od različitosti do jedinstva: sloboda i prevazilaženje ravnodušnosti u slobodnom zidarstvu
- 69-3 Unošenje svetla u Srbiju
- 69-4 Svakog trenutka
- 69-5 Traganje u pepelu

.

69-1 Pismo

by Sirijus
in Sirijus broj 69

”Pre nego što počnete napadati druge, navedite nekoliko svojih poznatih i velikih uspeha, da bismo mogli da odredimo visinu sa koje se obraćate”

Duško Radović (citat koji mu se pripisuje, ali ne postoje dokazi da je njegov)

Pročitavši ovu rečenicu, nešto me je zabolelo, ne zbog drugih, zbog sebe. Podsetila me je koliko lako zaboravimo. Zaboravimo kako je bilo stajati na vratima Hrama prvi put. Kako je ruka drhtala kada smo prvi put tražili Svetlost. Kako smo ćutali, ne iz mudrosti, već iz nesigurnosti. I zato sam napisao ”Pismo sebi” – ne iz visine, već iz potrebe za blizinom, jer pre nego što postanemo učitelji, treba da se podsetimo kako je biti učenik. A pre nego što sudimo drugome, moramo ruku prijatelja u sebi. Ova dva pisma su most – između mene sada i mene nekad. Između glasa koji zna i srca koje još traži. Između mudrosti koja se stiče i prijateljstva koje se nosi. Danas, često sudimo mlađima, iz dobre namere ali zaboravljamo sopstvene nesigurnosti, lutanja i tišine kroz koje smo koračali. I zato, ali samo možda, upravo u ovom dijalogu između starijeg i mlađeg sebe leži podsetnik zašto smo mi uopšte ovde. Jer u toj tišini, u kojoj sedimo, ponekada treba da se obratimo – sebi.

…

Dragi moj,

Pišem ti iz budućnosti. Ne iz one velike i daleke, već iz tvoje lične – tihe, strpljive, izgrađene. Pišem ti kao Brat koji zna ono što ti sada ne znaš – i što ti tada niko nije ni mogao reći.

Znam kroz šta prolaziš. Znam uzbuđenje. Znam zbunjenost. Znam tu tihu nadu da ćeš pronaći nešto više. I hoćeš. Ali ne na način na koji sada misliš. Pronaći ćeš ih kroz ljude. Ti si ušao u slobodno zidarstvo misleći da ćeš raditi na sebi, da ćeš ”postati bolji čovek”. To je tačno, ali ne onako kako si zamišljao. Neće te oblikovati knjige, niti simboli – iako ćeš ih voleti i poštovati. Neće to biti ni reči iz rituala – koliko god da su snažne. Oblikovaće te ljudi. Braća. Prijateljstva. Zato ti pišem, da ti kažem ono što bih voleo da sam znao ranije: da ćeš ovde naučiti šta znači biti prijatelj. Ne onaj iz svakodnevnice, iz školske klupe, sa posla, iz interesa, iz navike. Već prijatelj u tišini. Prijatelj u slabosti. Prijatelj koji ne traži ništa zauzvrat. Prvo ćeš se opirati. Bićeš zatvoren. Nosićeš maske koje si navikao da nosiš napolju. Glumićeš stabilnost. Bićeš ograničen formom, bojaćeš se da ne pogrešiš, da ne kažeš nešto neprikladno. Ali, onda, ćeš polako početi da se otvaraš. Ne zato što moraš, već zato što ćeš osetiti da smeš. Prvi put ćeš osetiti kako je to kada te neko vidi, ali ne ono što pokazuješ, nego ono što zaista jesi. I neće ti suditi. Biće uz tebe. Brat. Prijatelj. Upoznaćeš ljude koji će te razumeti bez mnogo reči. Ljude koji će ostati uz tebe i kada si težak, i kada ćutiš, i kad padneš. A ti ćeš učiti da budeš isti takav njima. S vremenom, počećeš da shvataš da je svaki susret u Loži prilika da gradiš, ne samo sebe već i druge. Da tvoja reč, ili samo tvoje prisustvo može nekom biti ono što tebi jednom neko drugi beše. I tada ćeš razumeti kada kažemo da je prijateljstvo temelj Hrama. Nećeš više biti opsednut time da ”napreduješ”, da ideš dalje, više, jače. Počećeš da se raduješ svakom malom trenutku istine, svakoj prilici da nekome pružiš ruku, da nekoga saslušaš, da budeš svetlo, čak i kad si sam u tami. Znaćeš da nisi sam. I možda, nećeš često o tome govoriti, ali znaćeš da prijateljstvo koje si ovde pronašao i koje si godinama uzgajao je vrednije od bilo kog stepena, bilo koje titule, bilo koje tajne. Jednog dana, kada ti Brat priđe u ćutanju, i samo ti stavi ruku na rame, znaćeš da se Hram ne gradi samo čekićem, dletom, lenjirom. Gradi se osmehom.

Pogledom. Tišinom koja podržava. Gradi se prijateljstvom. Zato, dragi moj, ne boj se da se otvoriš. Ne boj se da pogrešiš. Ne boj se da pokažeš srce. Jer sve ono što će te učiniti istinskim slobodnim zidarom, nije ono što si poneo sa sobom kada si prvi put došao. To je ono što ćeš dobiti. Oni će oblikovati tebe. A ti ćeš oblikovati njih. I zajedno, ne znajući, a znajući gradićete Hram koji traje. Neka te vodi svetlo. I neka te vodi ljubav.

Tvoj Brat, onaj koji si tek na putu da postaneš

…

Dragi ti,

Ne znam da li da te oslovim sa ”Brate” ili sa ”Ja”. Jer ono što si mi napisao deluje kao da dolazi i iz mene i iz nekoga koga još uvek ne poznajem. Čitam tvoje pismo već treći put, i svaki put zastanem na rečenicama koje ne umem još da objasnim, ali koje me pogađaju. Kažeš da ću pronaći prijateljstva koja će me oblikovati. Da ću prestati da se krijem. Da ću naučiti da budem slab. Veruješ li mi da mi je najteže palo baš to? Da budem slab. Godinama učim da budem jak. Da sve držim pod kontrolom. Da budem onaj na koga se drugi oslanjaju. I sada mi ti kažeš, da prva snaga dolazi iz priznanja nemoći? Nisam siguran da umem to. Još uvek u Loži pažljivo biram reči, da ne ispadnem smešan. Posmatram stariju Braću i mislim: ”Da li ću ikada umeti da budem tako smiren, tako tih, a tako prisutan?”. Još uvek nisam siguran da sam dovoljno vredan da budem ovde. Ali onda, pročitam tvoje reči. I osetim nešto…neku tišinu u grudima. Kao da mi neko šapne: ”Polako. Tu si. Na pravom si mestu.” Znam da si prošao mnogo toga. I tvoj ton je topao, nežan, a opet siguran. I to me raduje. Raduje me što ću postati neko kome bih i ja sada verovao. Znaš li koliko to znači? I znaš šta? Mada mi je sve ovo još uvek novo, i mada se još često osećam kao da ne znam šta radim, već sam osetio nešto od tog prijateljstva o kom pišeš. Još ne umem da ga nazovem tim imenom. Ali osetim ga kada mi brat pruži pogled pun razumevanja, kada mi neko čvrsto stegne ruku a ne pita ništa. Kada sedimo u tišini posle rada, i neko mi jednostavno kaže: ”Dobro je što si tu.” To su trenutci u kojima prestajem da glumim. Trenutci u kojima prvi put ne moram da budem ništa, osim onog što jesam. Možda je to početak prijateljstva o kojem ti govoriš. Hvala što si mi pisao. Hvala ti što si me podsetio da ovo putovanje nije trka. I da nije moj zadatak da ”dokažem” da sam dostojan

bratstva, već da naučim da budem brat. Da budem čovek. Znaš…kada sam prvi put stajao pred zatvorenim vratima Lože, osećao sam strah. Danas, zahvaljujući tebi, zahvaljujući onome što ću postati ja osećam nadu. I obećavam ti, biću strpljiv sa sobom. Učiću da slušam. Učiću da verujem. I kad bude teško, setiću se ovog pisma. Jer sada znam, ja ne gradim samo Hram. Gradim sebe. I možda, jednog dana, napisaću pismo, nekom drugom bratu…onom koji dolazi posle mene.

Tvoj, još uvek malo zbunjeni ali iskreno posvećeni Ja

V.M.

Hiram

Požarevac

69-2 Od različitosti do jedinstva: sloboda i prevazilaženje ravnodušnosti u slobodnom zidarstvu

by Sirijus
in Sirijus broj 69

loža pri VNLS – Samuel Kernbeiser

Za one koji se danas prvi put susreću sa mojim masonskim radom, želim da napomenem da su moja razmišljanja uvek nastajala u slobodnom okruženju i da često prate putanju koju sam nagovestio u samom naslovu. Za mene, masonski rad nije rasprava, niti dokazivanje. On proizilazi iz mojeg unutrašnjeg razmišljanja i u jednom trenutku se to razmišljanje pretoči u tekst kao što je ovaj koji vam upravo predstavljam. Budući, dakle, kao slobodan mislilac, dopuštam mislima da se slobodno ispolje, baš kao što zamišljam da se ime Boga otkriva kroz 304.805 slova Pentateuha[i]. Kada kažem da ću vam možda otkriti neizrecivo Božje ime, ta tvrdnja vas, sasvim sigurno, neće ostaviti ravnodušnima!

Ali, jesam li ja, onda, ravnodušan?

Vrlo je verovatno da moje prisustvo u Loži potvrđuje upravo suprotno. Možda, dok hodam trotoarima Jelisejskih polja, sa pametnim telefonom u ruci, ne poklanjam previše pažnje izlozima u kojima se prodaje luksuzna roba a koju sebi ne mogu da priuštim. Ali već samim izricanjem takvog suda pokazujem da nisam ravnodušan, jer znam da taj luksuz postoji i da zahvaljujući toj činjenici, mnogi zarađuju za život radeći u industriji koja taj luksuz proizvodi.

Jesam li, dakle, ravnodušan?

Ego, to „ja“ koje vam se sada obraća, u sebi nosi snažnu svest, sasvim nalik onoj svesti koju ima i jedan obični drvoseča — ali ne kao osoba koju treba omalovažavati, već kao osoba koja poseduje sopstvenu ličnost. Drvoseča i ja smo ljudska bića koja poseduju unutrašnju, intimnu izvesnost, za koju nije potrebno tražiti dokaz da postoji. Oslonjen na tu unutrašnju veru, prošao sam kroz više životnih sredina da bi na kraju stigao ovde gde sam danas. To su različita prostor-vreme okruženja, sasvim različita od onog okruženja u kojem me je majka donela na svet.

Skromnost rođenja — koje se, naravno, ne može porediti sa skromnosti rođenja jednog čoveka po imenu Isus — pružila mi je mogućnost da proživim detinjstvo kao malo živo biće čija je najverovatnija sudbina bila da postanem čovek bez domovine, poput hiljada drugih koji se i danas rađaju širom planete. Istina je da se sreća nalazila na cvetnim livadama, ali ja to tada nisam znao. Nikada ne zaboravljajući odakle sam potekao, krenuo sam putem izgnanstva, noseći u mislima dve izreke: "ako Bog da." i "Pomogni sam sebi, pa će ti i nebo pomoći". Ova druga bila je protivteža prvoj.

Nisam sebi mogao da dozvolim da budem ravnodušan.

Još od najranijeg detinjstva, otac je mog starijeg brata i mene (možda ne i namerno), terao da se stalno nadmećemo. On je bio miljenik, a ja sam bio onaj koji je, radeći mnogo i ćutke, morao da osvoji očevo srce. Jer, za razliku od moje majke, moj otac nije poznavao bezuslovnu ljubav.

Zato je bilo nemoguće biti ravnodušan.

Pa ipak, ja sam drugačiji — oduvek, pa i danas — jer je priča o mom „ja" jedinstvena, baš kao što je jedinstvena i svaka druga priča o drugim različitih životima.

Ali prepustimo se sada slobodnom toku misli i priči koja je posvećena slobodnom zidarstvu.

Slobodno zidarstvo Škotskog obreda (REAA), kao univerzalna škola stvorena je s ciljem materijalnog i intelektualnog usavršavanja čitavog čovečanstva. Polazi od prećutne pretpostavke da je svima potrebno usavršavanje. Jer mi, slobodni zidari koje je Veliki Majstor jedne simboličke Lože primio pod svoju zaštitu i uveo u Bratstvo, radimo "U Slavu Velikog Arhitekte Univerzuma". Radimo u njegovu slavu kako bismo, kroz duhovnost, izgradili Hram u kojem će on biti prisutan. Polazeći od toga, čak i kada na prvi pogled to ne izgleda tako, u Loži smo svi slobodni, jednaki i bratski povezani. Prema tome, ravnodušnost ne postoji u duhovnom svetu naših Loža, pod uslovom da smo zaista ostavili svoje metale pred vratima hrama. S druge strane, izvan Lože situacija je drugačija. U profanom svetu ravnodušnost nastaje usled velike raznovrsnosti materijalnih i duhovnih dobara koja nam se nude. Materijalna dobra mogu se objasniti potrebom za našim, pre svega, takozvanim telesnim potrebama. Kada otvorimo prozor prema svetu koji nazivamo duhovnim, susrećemo se sa dobrima namenjenim takoreći istraživanju naših kognitivnih i neuroloških funkcija.

Da se vratim vratima koja mi je otvorilo slobodno zidarstvo. Koliko je meni poznato, postoje tri relevantna izvora koja me navode da, polazeći od porekla, pokušam da odredim prirodu masonskog učenja. To su: deističko, teističko i ateističko slobodno zidarstvo, pri čemu želim da naglasim zajednički nastavak svih ovih pojmova — „-ističko". Ovi različiti izvori ili matrice uvode buduće inicijante u svetove kojima upravljaju različiti obredi i rituali, ustavi i pravilnici. Neki od njih imaju društvene i humanističke ciljeve, i možda uopšte nisu usmereni ka duhovnosti, već ka nekoj vrsti „kognitivnog upoznavanja samoga sebe", pri čemu se čovek zapravo u potpunosti ne oslobađa svojih „briga oko materijalnog života".

Velika Loža Francuske (GLdF), u okviru Škotskog obreda (REAA), omogućila mi je da prodrem u jedan humanistički i duhovni svet, usmeren ka duhovnosti koja daleko nadilazi „brige vezane za materijalni život". Ako želite da se dublje upoznate s različitim izvorima, postoji toliko starih i savremenih tekstova da vam prepuštam zadovoljstvo njihovog otkrivanja, bilo obilaskom poznatih knjižara specijalizovanih za slobodno zidarstvo, bilo istraživanjem digitalnog sveta.

Zaista, mogu da govorim samo o svom ličnom putu unutar slobodnog zidarstva i Škotskog obreda. Ipak, danas mogu da tvrdim da ova tri izvora pružaju neiniciranim ženama i muškarcima simboličke alate pomoću kojih mogu delimično ili potpuno da se odvoje od profanog sveta. Inicirani učenici stupaju u Ložu kako bi u njoj pronašli prostor-vreme izvan neprekidnog smenjivanja svakodnevnih navika i obaveza. Čak i ako u prvi mah nisu usmereni ka Orijentu saznanja, ipak se nadam da će proći putem na kojem ravnodušnost neće pustiti svoje korenje.

Vratimo se sada različitim tipovima ljudi koji su inicirani u naše Lože, a u kojima se izvode rituali Škotskog obreda.

Evo, tokom 23 godine masonskog staža, susreo sam mnoge ljude, a danas nijednog od njih ne smatram za svog neprijatelja, uprkos različitim gledištima koje imamo. Od trenutka kada sam postao deo bratskog lanca, neobrađeni kamen koji sam počeo da obrađujem počeo je da oseća vibracije drugogih ljudi — bilo da su te vibracije vidljive ili nevidljive, racionalane ili intuitivne. Naravno, to se nije dogodilo zahvaljujući čarobnom štapiću. Bilo je potrebno da uložim volju, istrajnost i budnost, sve dok nisam uspeo da zaista utišam sebe i postanem otvoden za nova saznanja. Kada se utišao šumove u mislima, obuzdam nalete ega, moje „ja“ je postalo sposobno da prihvati iskre svetlosti moje Braće. Budući da potiču od istog božanskog izvora kao i moja iskra, naše iskre ne čine ništa drugo već samo dopunjuju delove jedne slagalice.

Dok sve ovo zapisujem, čini se da je sve to veoma jednostavno. Ali koliko je samo puta trebalo preći, i koliko još toga tek treba preći, da bismo shvatili da će se ova mnogostrukost preobraziti u jedinstvo!

Slava Radu!

I tako dolazimo do same suštine masonskog puta, do srži ove univerzalne škole. Upravo je rad na samome sebi ono što će čoveka koji je pokucao na vrata Hrama, pri svakom ritualnom radu, preobraziti u novog čoveka — odnosno u posvećenog čoveka, oslobođenog i najmanjeg traga ravnodušnosti.

Mogao bih ovde da se zaustavim, ali bi ovaj rad bio prekratak. Ako se ponovo vratim temi, onda je upravo slobodno zidarstvo mesto na kojem treba potražiti „ravnodušnost u različitosti slobode onih koji su različiti…“. Ranije sam jasno izrazio stav da ravnodušnost ne postoji u profanom svetu, a još manje u ovom posvećenom svetu koji smo mi, slobodni zidari, omeđili u prostoru i vremenu. To je moguće zahvaljujući obredu i izvođenju naših rituala u loži. Pa ipak, sam naslov kao da potvrđuje postojanje ravnodušnosti, različitosti i slobode kao osobina iniciranih slobodnih zidara. Ako pažljivo pogledam braću, zaista, njihova spoljašnjost se razlikuje: njihova odeća i masonska obeležja; nose kecelje različitih stepena, oficirske lente različitih funkcija, zauzimaju različita mesta, razlikuje se boja očiju, a da ne zaboravimo ni naše godine — kako biološke tako i masonske.

Međutim, moj unutrašnji glas, moja svest, govori mi da se svi ovi pojmovi odnose na prividnu stvarnost koju moj mozak oblikuje dok posmatram braću. Svi ovi pojmovi gube značaj i jednoj pravoj, ispravnoj i regularnoj Loži. Oni oblikuju privid — vizuelni i doživljeni — a posledica je naše lično iskustvo. To iskustvo pripoveda nam različite priče i kazuje o različitim životnim putevima, čineći svakoga od nas posebnim pojedincem. Ali nas svakako ne čini ravnodušnima jedne prema drugima, jer nas svetlost koju je Uvaženi majstor zatražio za nas, obavezuje da, svim raspoloživim sredstvima i bez prestanka, tragamo za istinom.

Zato ponavljam: nema mesta ravnodušnosti, ni unutar ni izvan Lože. Kada jedno ljudsko biće radi "U Slavu Velikog Arhitekte Univerzuma", na njega se teško može primeniti odrednica „ravnodušan". Čini se da naše različitosti pripadaju nekoj drugoj ravni postojanja. Sve ove različitosti mogu nas navesti da živimo na različite načine, u duhu potpune poniznosti. Kao primer možemo uzeti geslo Velike Lože Francuske (GLdF): "Sloboda, Jednakost, Bratstvo", koje nas prati na putu od Profanog ka Svetom.

Srećom, 33 stepena Škotskog obreda (REAA) pružaju nam dovoljno dug prostor-vreme da neobrađeni kamen prilagodimo svetom zdanju koje počinjemo da gradimo još u sobi za razmišljanje. Verujem da svaki Brat može da iznese svoje viđenje pitanja "kako" — pitanja koje nam je Brat Ekspert jasno predočio pre nego što nas je ostavio same, pod svetlošću jedne zvezde, i naložio nam da napišemo svoj "filozofski testament". Možemo govoriti i o pitanju "zašto", mada razloga može biti mnogo i oni se mogu znatno razlikovati, u zavisnosti od naše životne priče. Za mene se odgovor na pitanje "zašto" može objasniti željom da budem u dobrom društvu, da imam dobre saputnike na svom masonskom putu.

Otkako sam postao svestan koliko je važno biti okružen ljudima — prijateljima i braćom koji nas podstiču da se uzdignemo — shvatio sam i koliko je takvo okruženje dragoceno, uprkos neizbežnim padovima od kojih ne možemo pobeći tokom života, čak ni kada bismo se rodili kao prinčevi!

Tada me je obuzela želja da budem bliži drugoj braći.

Čini mi se da je ova želja kao odgovor na pitanje „zašto" univerzalna. Ako je prati čistota i ispravnost onoga "kako", kako nam je to predočio brat Ekspert, onda budući učenik, dočekan u svoj prvi Bratski lanac, može samo da oseti kako mu srce snažno kuca od radosti zbog tog svetlog trenutka. Kada počne da se okreće ka svojoj Braći i s njima naglas izgovara geslo „Sloboda, Jednakost, Bratstvo", počeće da zanemaruje sve vrste individualnih razlika. Nakon što doživi inicijaciju, njegova životna priča iz vremena kada je bio profan ostaće i dalje prisutna. Ipak, inicijacija će mu podariti upravo ono što je neophodno da započne svoj put uz ljude koji će mu pomoći da pronađe i shvati smisao gesla „Sloboda, Jednakost, Bratstvo".

Jednoga dana, zahvaljujući tom ponovnom rođenju i prolasku kroz niska vrata, počeće polako da se približava Svetlosti. Tako će svoju materiju produhoviti.

Tri Velike svetlosti slobodnog zidarstva, postavljene na Oltaru zakletve, jasno označavaju stanje učenika na prvom stepenu: Ugaonik dominira nad Šestarom, a zajedno nad celinom, Knjigom svetog zakona. Celina je sama Knjiga svetog zakona, dok Šestar i Ugaonik predstavljaju još jedan način simboličkog prikazivanja neobrađenog kamena — drugim rečima, prikaz su učenika koji se uspravlja, izgrađuje i uzdiže ka vertikali.

Vraćam se još jednom osnovnoj temi kako bih zaključio ovaj rad.

Naše genetske i istorijske različitosti uvek će biti prisutne. Međutim, čim se Učenik usmeri vertikalno i duboko, njegov put postaje "Jedan u jednom, u celini". On postaje svestan duhovnosti.

Neprimetno se sve više približava svetlosti Sunca. Jednoga dana postaće svetlost — ili samo Sunce, oko kojeg kruže sve planete Sunčevog sistema. Do tada, njegov rad odvija se u apsolutnoj tišini. Naravno, i tokom noći, pod nebeskim svodom. Iako je svoj put započeo u podne, a završava ga u ponoć, zahvaljujući simbolu nebeskog svoda, masonski rad se obavlja ispod zvezda. Mesto učenika je na Severu, u Septentrionu. Pa ipak, sa svog mesta on jasno vidi svoju budućnost: na Istoku. Uvaženi Majstor, koji otelovljuje kralja nad kraljevima, trebalo bi da mu preda ključ za

razumevanje velikog dela simboličkog puta koji ga čeka. Cilj je se učenik pročisti kako bi njegovo srce postalo mudro poput Solomonovog. Učenik kreće na put tokom kojeg ga braća uče i osposobljavaju da bude pravedan. U srcu pravednika nema mesta ravnodušnosti. U tom srcu, različitost i sloboda u potpunosti računaju na odgovornost prema drugom bratu, kako bi se "ispunio Zakon Oca njegovog".

[i] Marc Halévy, Magie des lettres hébraïques (Magija hebrejskih slova), str. 13.

…

69-2 L'indifférence dans la différence de la liberté des différents au sein de la Franc-maçonnerie.

Pour ceux qui découvrent aujourd'hui ma parole, je vous affirme qu'elle se manifeste librement et qu'elle suit parfois le plan proposé par le titre. Pour moi, une planche ne disserte pas, elle ne démontre pas, elle offre un état de ma voix intérieure au moment précis où elle devient le récit que je vous lis. Alors étant un libre penseur, je laisse s'exprimer librement la pensée, de même que j'imagine le nom de dieu se laissant découvrir dans les 304805 lettres[i] du Pentateuque. Oui, en nommant la possibilité de découvrir le nom ineffable de dieu, cette affirmation-là ne vous laisse pas indifférents!

Cependant, suis-je donc indifférent?

Il est fort probable que ma Présence en loge, corrobore le contraire. Peut-être, marchant sur les trottoirs des Champs Elysées avec mon smartphone le smartphone à la main, je ne verrais pas les vitrines affichant le luxe que je ne pourrais jamais porter. Mais déjà en portant ce jugement, il montre bien que je ne suis pas indifférent car je sais que ce luxe existe et fait exister ô combien de gens qui nourrissent leurs corps grâce au travail qu'ils font pour justement entretenir l'industrie du luxe.

Suis-je donc indifférent?

L'ego, le «je» qui vous adresse la parole, garde en lui une croyance forte comme celle du Charbonnier, non pas méprisé, mais mis en lumière grâce à cette expression qui fait de lui un être humain ayant une certitude intime qui ne demande pas à être prouvée. Glorifié par cette foi, il a traversé plusieurs mondes jusqu'ici. C'est un espace-temps très différent de celui où sa mère, telle une porte basse, lui a permis de naître. La modestie de sa naissance, non pas comparable à celle d'un tel dénommé Jésus, lui a offert la possibilité d'avoir une enfance, d'un petit être vivant dont la destinée plus probable était celle d'un être humain sans terre comme des milliers qui naissent toujours aujourd'hui partout sur la planète. Il est vrai que le bonheur était dans les prairies fleuries mais il ne le savait pas. N'oubliant jamais d'où il venait, il a entamé son exil toujours ayant en tête deux dictons: si dieu le veut et, aide-toi le ciel t'aidera. Le deuxième était l'antidote du premier.

Je ne pouvais pas me permettre d'être indifférent.

Dès la plus petite enfance, notre père, sans le vouloir-peut-être-, nous a mis en compétions mon frère ainé et moi. Il était le préféré, j'étais celui qui travaillant très fortement en silence, devais conquérir le cœur de mon père, qui à la différence de ma mère, ne connaissait pas l'amour inconditionnel.

Alors impossible d'être indifférent.

En revanche, je suis différent toujours et même aujourd'hui car le récit de mon «je» est unique comme l'est chaque récit de nos différentes vies.

Mais laissons maintenant libre cours au récit construit grâce à la maçonnerie.

La Franc-maçonnerie du REAA, étant une école universelle créée pour améliorer matériellement et intellectuellement l'humanité tout entière, considère implicitement que nous sommes tous perfectibles car nous, Francs-maçons créés, constitués et reçus par le VM d'une loge Symbolique, nous, nous travaillons à La Gloire du Grand Architecte de l'Univers. Nous travaillons à sa Gloire pour construire, en spiritualité le Temple où il sera accueilli. À partir de là, même si les apparences disent le contraire, en Loge nous sommes tous libres, égaux et fraternels, donc l'indifférence n'existe pas dans le monde Sacré de nos Loges, si nous avons bien laissé nos métaux à la porte du Temple.

En revanche, hors de la Loge la situation est différente, dans le monde Profane l'indifférence naît à cause de la grande diversité de propositions matérielles et spirituelles offertes aux profanes. Les matérielles s'expliquent par nos besoins dits physiques principalement, et lorsqu'on ouvre une fenêtre vers le monde dit spirituel, il s'agit des produits adressés à une supposée exploration de nos fonctions cognitives, neurologique.

Pour reprendre les portes ouvertes par la franc-maçonnerie, à ma connaissance il y 3 sources pertinentes qui me forcent à donner un qualificatif au monde maçonnique grâce à son origine. Ces sources sont les suivantes : une maçonnerie déiste, une théiste et une athéiste juste pour garder le «iste». Ces différentes sources ou matrices vont introduire les futurs initiés dans des univers régis par des rites et rituels différents, des constitutions et des règlements dont certains ont des buts sociaux humanistes et pas du tout spirituels peut-être vers «un connais-toi toi-même cognitivement parlant» sans laisser vraiment «mes soucis de la vie matérielle». La GLdF du REAA m'a permis de pénétrer un univers humaniste et spirituel vers une spiritualité bien au-delà «des soucis de la vie matérielle». Pour approfondir sur les différentes sources, il y a tellement d'écrits anciens et

modernes que je vous laisse le loisir de vous régaler en vous promenant dans des librairies dites maçonniques ayant pignons sur rue ou dans le monde digital.

Je ne peux parler vraiment que de mon chemin personnel au sein de la Franc-maçonnerie et du REAA. Cependant, je peux juste affirmer aujourd'hui que ces 3 sources donnent aux femmes et hommes non-initiés des outils symboliques pour se séparer partiellement ou complètement du monde profane. Les apprentis initiés rentrent dans une loge pour y retrouver un espace-temps hors du va et vient de leurs habitudes, même s'ils ne sont pas orientés vers un orient des intelligibles, j'imagine, tout de même, qu'ils vont parcourir un chemin sur lequel l'indifférence ne fait pas racine.

Pour revenir aux différents types d'hommes initiés dans nos Loges actualisant les rituels du REAA eh bien.

Depuis 23 ans J'ai rencontré beaucoup d'hommes et aujourd'hui je ne reconnais aucun comme ennemi malgré nos différents points de vue. Depuis cette chaîne d'union, la Pierre Brute que j'étais a commencé à ressentir la vibration de l'autre visible ou invisibles, rationnel ou intuitif, bien évidemment, pas grâce à une baguette magique, il a fallu investir ma volonté, ma persévérance, ma vigilance, jusqu'à ce que je puisse vraiment faire silence en moi. Ayant calmé le brouhaha de mon mental, de mon ego, mon «je» a pu accueillir les étincelles des lumières de mes Frères. Ayant la même origine divine que la mienne, nos étincelles ne font que compléter un puzzle.

En l'écrivant, tout cela semble facile, mais ô combien de chemins parcourus et à parcourir pour se rendre compte que cette multiplicité deviendra une unité!

Gloire au Travail!

Donc, nous voici au cœur de la démarche de la franc-maçonnerie, dans la moelle de cette école universelle: c'est certainement le travail sur soi-même qui rendra l'homme qui a frappé à la porte du Temple sacré, à chaque ouverture des Travaux, un homme nouveau, c'est-à-dire un homme sacré sans trace d'indifférence.

J'aurais pu m'arrêter là, mais ce travail serait trop court. Si je reprends le sujet, c'est bien au sein de la franc-maçonnerie que je dois chercher «l'indifférence dans la différence de la liberté des différents…» Et, plus haut, j'ai bien exprimé l'absence d'une indifférence dans les mondes profanes et plus encore dans celui-ci sacrés, que nous, franc mâcons, nous avons limité dans un espace-temps sacralisé grâce à l'actualisation de nos rituels d'ouverture. Pourtant, le titre affirmerait bien l'existence d'une indifférence, d'une différence et d'une liberté caractérisant les initiés francs-maçons. Si je vous regarde bien, oui, vos apparences sont différents, vos vêtements, vos décors: vous portez des tabliers de grades différents, les sautoirs de plateaux différents, vos places, la couleur de vos yeux sans oublier nos âges aussi bien biologiques que maçonniques sont différentes ; cependant ma voix intérieure ou ma pensée me dit bien que ces notions s'appliquent à l'apparente réalité créée par mon cerveau en vous regardant, mais elles sont dénouées d'intérêt dans une RL. Elles donnent forme à une réalité d'apparence visuelle, ressentie, faisant partie de nos vécus, lesquels nous racontent des récits, des histoires différentes faisant de nous des individus différents. Mais certainement pas indifférents car la Lumière que le VM a demandé de nous donner, nous oblige à rechercher la Vérité par tous les moyens et indéfiniment donc, je me répète aucune possibilité d'indifférence à l'intérieur ou à l'extérieur de la Loge; lorsqu'un être humain travaille à la Gloire du Grand Architecte de l'Univers le qualificatif indifférent ne s'applique guère, et nos différences semblent rester sous un autre plan.

Toutes ces différences peuvent nous mener à vivre différemment, en toute humilité, par exemple, la devise de la GLdF: Liberté, Égalité, Fraternité sur ce chemin du Profane au Sacré. Heureusement que les 33 degrés du REAA nous proposent un espace-temps suffisamment long, pour adapter la Pierre Brute à l'édifice sacré que nous commençons à construire dès le Cabinet de Réflexion. Je pense que chaque Frère pourra s'exprimer par rapport au comment, bien explicité par le Frère Expert, avant de nous laisser tout seul sous la lumière d'une étoile pour écrire notre Testament Philosophique. Sur le pourquoi aussi, mais, il peut y en avoir beaucoup et très différents selon notre histoire. Pour moi le pourquoi s'expliquerait grâce à mon désir d'être bien accompagné. Depuis que j'ai pris conscience de l'importance de se trouver entouré de gens, des amis, des frères qui nous poussent à nous élever, malgré les chutes incontournables auxquelles nous n'échappons pas tout le long de nos vies, même étant né Prince!

Alors je fus touché par un désir d'aller vers l'Autre.

Et ce pourquoi-désir me semble universel, s'il est accompagné de la pureté du comment énoncée par le F Expert, le futur apprenti accueilli à sa première Chaine d'Union ne peut que ressentir son cœur battre plein de joie grâce à ce moment lumineux. Lorsqu'il commencera à accompagner ses Frères à reprendre à voix haute la devise Liberté Egalité et Fraternité, il commencera à adoucir toute sorte de différence individuelle. Ayant vécu son initiation, son histoire en tant que profane sera toujours présente mais son initiation lui aura insufflé le juste nécessaire pour entamer son chemin à côté des hommes qui vont l'aider à donner du sens à cette devise. Un jour grâce à cette renaissance traversant la porte basse, il va s'approcher doucement de la Lumière. Ainsi, Il va spiritualiser sa matière. Les 3 Grandes Lumières de la Franc-maçonnerie placées sur l'Autel de Serment marquent bien son état: au premier degré l'équerre domine le Tout. Le Tout étant le Volume de la Loi sacrée, le Compas et L'Equerre, c'est-à-dire une autre façon de représenter la Pierre Brute, autrement dit l'Apprenti se verticalisant.

Je reprends, pour clore ce travail.

Nos différences génétiques, historiques seront toujours présentes mais dès que l'apprenti s'oriente verticalement et profondément, son chemin devient un dans Un le Tout. Il est conscient de la Conscience. Il devient subtilement plus proche de la Lumière du soleil. Un jour il deviendra un soleil ou le Soleil autour duquel toutes les planètes de ce système tournent. En attendant, son travail se fait dans le silence absolu. Et dans la nuit, sous la voute céleste. Quoiqu'il ait commencé de midi à minuit, le symbole de la voute céleste le situe sous les étoiles, et sa place est au septentrion, cependant de sa place il voit très bien son avenir: à l'Orient. Le VM incarnant le roi des rois devrait lui donner la clé d'une grande partie de son cheminement symbolique: se purifier pour que son cœur devienne aussi sage que celui de Salomon où l'Autre lui rendrait la possibilité d'être Juste. Dans le cœur d'un juste, l'indifférence n'a pas de place; dans ce cœur la Différence et la Liberté tiennent bien compte de la responsabilité de l'autre, pour accomplir la Loi de son Père.

[i] Marc Halévy, Magie des lettres hébraïques (Magija hebrejskih slova), str. 13.

Adam Lira

RL Samuel Kernbeiser

Créée le 23 Mai 2025 Orient de Belgrade

69-3 Unošenje svetla u Srbiju

by Sirijus
in Sirijus broj 69

Deo I
fizička i duhovna suština svetlosti

Običan čovek, kakav sam i sam, teško može razumeti pojam svetlosti, čak i shvatiti i prihvatiti njenu mernu jedinicu. U fizici postoje različita tumačenja pojave svetlosti, fotonska, energetska čak i materijalna teorija. A merna jedinica kandela (candela, [cd]) je jačina svetlosti koja u upravnom pravcu zrači površina od 1/600 000 m^2 crnog tela, na temperaturi očvršćavanja platine, pod pritiskom od 101326 Pa (pascal=N/ m^2). Ovde laik teško da ima osećaj veličine površine od 1/600 000 m^2, pa zatim da „vidi“ apsolutno crno telo i na kraju zračenje tog tela na navedenoj temperaturi. Kako onda da ograničeni um čovekov spozna svetlost i kako da je objasni tako da svakom bude razumna. Zato se i neću truditi da ulazim u suštinu fizičkog tumačenja svetlosti, već ću, a što se verovatno od mene i očekuje, iskazati svoja razmišljanja o putu ka unutrašnjoj svetlosti.

Pre toga, vredelo bi se potsetiti da su svetlost, munje i sami gromovi, takođe nedovoljno istraženi, shvaćeni i posebno primenjeni. Iako svoje mesto od vajkada nalaze u religiji (religijama). U grčkoj mitologiji Bog Zevs, (u rimskoj Jupiter) šalju munje. Eskulap, (grčki Asklepija kog je ubila Zevsova munja), kasnije je postao Bog medicine lečeći 293-291 g. p. n. e. narod od kuge. U hrišćanstvu se takođe, na različitim mestima opisuju plameni jezici, npr. Svetog Duha, zatim plamenom obasjani grm, … Možda je najlakše setiti se priče čika Jove Jovanovića Zmaja, kojom deci objašnjava gde se to Bog nalazi. Prvo ih uputi da intezivno gledaju u Sunce, a kad oni suznih očiju skrenu pogled on im govori, ako ne možete gledati u sunce, onda ni Boga ne možete videti“.

Vratimo se dakle, na put ka Suštini, ka Iskonskoj Istini, ka Svevišnjem, ka Bogu, ka Arhitekti Univerzuma, ka Pravdi, ka Ljubavi, ka spoznaji samog sebe.

STARI ZAVET, Prva knjiga Mojsijeva, koja se zove Postanje, (Tora), započinje sa:

- tačka 3. *I reče Bog: neka bude svetlost. i bi svetlost*.
- tačka 4. *I vide Bog svetlost da je dobra, i rastavi Bog svetlost od tame*.
- tačka 5. *I svetlost nazva Bog dan, a tamu nazva noć. i bi veče i bi jutro, dan prvi*.

A u NOVOM ZAVETU, Svetom Jevanđelju po Jovanu, glava 1, tačka 5 stoji:

- *I videlo se svetlo u tami, i tama ga ne obuze.*

Opet kratak izlet. U tarotu postoji karta pod imenom „Kula“, „Rat“ ili „Kuća Božja“, na kojoj je prikazan visoki toranj, čiji vrh razorno pogađa grom. Neki ovaj simbol poistovećuju sa Vavilonskom kulom, i destrukcijom i haosom. Ali i sa oslobađanjem uma od krutih mentalnih stega, rušenjem granica između svesnog i podsvesnog, čak i prosvetljenjem. Možemo ga shvatiti i kao upozorenje na opasne posledice suočavanja nespremnog čoveka sa istinom i svetlošću. Neke doktrine idu toliko daleko pa tvrde da se najviša Istina i Savršenstvo nalaze u ništavilu. Istočnjačke religije na primer propovedaju slobodu uma ulaskom u nirvanu.

Vratimo se Kuli i Hiramu Abifu. Pouka kaže da je imao 800 godina kada je došlo vreme njegovog kraja, koji je istovremeno i kruna svega. Vezanosti svesti za inteligenciju, uništenje lične mudrosti u cilju sticanja svesti Univerzuma, svesti sfere Drveta Života (Kabala).

Svima je poznato da se većina energetskih promena na zemlji odvija kroz Svetlost, Vatru i Oganj. Vatra je bila jedan od osnovnih elemenata istočnjačkih filozofija, Budizma i Šintoizma. Oganj je Sila energije Života koja deluje tako što održava, uništava i ponovo stvara sve. Kao što se feniks diže iz pepela, duša se reinkarnira, istina ponekad stremeći ka višim sferama a ponekad i ka nižim intelektualnim bićima, čak i predmetima (sumerska i staroegipatska religija i budistička filozofija).

Kakav je, znajući sve to, naš sopstveni put ka *svetlosti*? Pojedinca, naroda, ljudske rase? Ljudi kao i narodi svoju egzistenciju, svest i vezu sa sobom uspostavljaju u oscilatornom putovanju kroz prostor i kroz vreme. I ponekad, na prvi pogled izgleda paradoksalno, slični se društveni tokovi skoro istovremeno odvijaju na različitim krajevima sveta. U vreme kad nije bilo telekomunikacija, niti brzih prevoznih sredstava.

Pojava Budizma, prosvetljenje Sidarte, pojava Konfučija, učenja Pitagore i Protagore, Herodota i Lao Cea, se dešavaju između 6-og i 5-og veka pre nove ere. Pojava Hrista i njegovo učenje stižu približno 6 vekova kasnije. A pojava Muhameda, kao i stizanje Zen budizma u Japan još 6 vekova docnije. A zatim, posle narednih približno 6 vekova nastaje mračno doba mržnje u ime ljubavi, pod firmom očuvanja Jerusalima, starih „Mesta Moći“, mesta sakupljanja „Kosmičke energije“, nastaju Krstaški ratovi .

Za ta „Mesta Moći“ su izgleda znali i staroegipatski mislioci, gradeći 1525 g. p. n. e. piramide u Gizi. Svojevremeno je još faraon Amenofis IV, koji je promenio svoje ime u Ehnaton, zabranio sve bogove osim Atona (sunčevog diska). Kasnije se u starom Egiptu slave Bog sunca Ra, a još kasnije Oziris.

I skoro istovremeno sa egipatskim piramidama u Gizi, na drugom kraju sveta, u Meksiku, Gvatemali, Belizeu, nastaju slične piramide. Prvo olmečke od gline, kasnije majanske i toltečke na

Jukatanu, od kojih je najpoznatija u Čičen Ici. I da ovde dodamo Maču Pikču u Peruu, nazagonetnije svetilište u svetu. I druga „Mesta Moći“ u Južnoj Americi. Samo ih ta znanja, nažalost nisu sačuvala u kasnijem vremenskom periodu.

Na početku rada radionice, po Ritualu 1 stepena Časni Starešina (Uvaženi Majstor) pita“ Brate Prvi Nadzorniče, *šta smo tražili kad smo prvi put ušli u Hram?,* a Prvi Nadzornik odgovara: *Svetlost, Časni Starešino.* I na Uvođenju Kandidata za PRIJEM na pitanje *„Šta nedostaje našoj novoj Braći“* sva Braća *odgovaraju „SVETLOST“.* Potom im se skida povez. Uostalom, i sam proces masonske inicijacije ima kao glavnu temu svetlost.

Kao što Osvald Virt kaže u „Knjizi Učenika“:

„Na prvom mestu, pristupa se jednoj vrsti intelektualnog i moralnog čišćenja, sa ciljem da se um oslobodi od svega što sprečava da svetlost dopre do njega. Otuda potiču pročišćenja kojima se Učenik mora podvrgnuti; ona ga vode ka mogućnosti da vidi svetlost.“

Kako onda pojedinac, znajući sve to, da gradi svoj put ka *svetlosti*? Iz perspektive kratkoročnog planiranja, našeg životnog veka, taj se put ponekad čini shvatljivim. Iz perspektive razvoja čovečanstav, ako je put duhovnog razvoja uopšte povezan sa tehničko-tehnološkim, ponekad i destruktivnim razvojem, onda je taj put ponekad nerazuman.

- Baš kao što je u savremenom svetu nerazumno udaljavanje od sebe samog.
- Udaljavanje od porodice i prijatelja.
- Udaljavanje od duhovnih vrednosti.
- Udaljavanje od sopstvenog stalnog usavršavanja.
- Udaljavanje od puta ka Istini.
- Udaljavanje od puta ka *Ljubavi i Svetlosti***.**

Apostol Pavle u Poslanici Korinćanima kaže da je Ljubav sačinjena od mnogo drugih stvari. Kao što što je i svetlost. Zrak svetlosti propušten kroz prizmu razlaže se na spektar duginih boja. Što je vidljivo i kroz čestice vode nastale leti posle kiše, ili u blizini vodopada, u predivnoj polukružnoj dugi.

Koeljo je u jednom od prvih svojih romana, **„Dnevnik jednog čarobnjaka“,** napisao *„Ako jezike čovečije i anđeoske govorim (...) i ako imam proroštvo i svu veru da i gore premeštam, a ljubavi nemam, ništa sam.“*

A u svom najnovijem romanu **„Preljuba“** je ovu misao *ponovio „Oni koji jednog dana požele da rade za dobrobit čovečanstva, čak i ako im tela izgore u ime Boga, ako u sebi ne budu imali Ljubavi, ništa im ne bi vredelo. Ništa.*“ (slobodan citat).

I da samo Istinska Ljubav može da se nosi sa bilo kojom ljubavlju ovog sveta. Kada sve predamo, nemamo više šta da izgubimo. Tada nestaju strah i ljubomora, dosada i jednoličnost, a ostaje samo *svetlost praznine*, koja nas ne plaši, već približava jedno drugom. *Svetlost* koja se stalno menja i upravo je to čini lepom.

I da na kraju zaključim poslednjom rečenicom 10-e Velike zapovesti Dekaloga:

„Onaj koji kaže da je na svetlu, a mrzi svog Brata, ostao je i dalje u Tami“.

Literatura:

1. Aleksandar Gajić, Moj put ka svetlosti, rad za 4º, januar 25. 6015.
2. Biblija, Sveto Pismo Staroga i Novoga Zaveta, prevod Đ. Daničić i V. St. Karadžić, Britansko i inostrano biblijsko društvo, Beograd, UBS-EPF-1984-5M
3. Slobodno zidarstvo, Minijaturna biblioteka br. 53-56, 2-go izdanje, Slavija, Novi Sad-Skoplje, 1935.
4. Michel Picard, Les Templiers, MA Editions-Paris, 1985, prevod, Mišel Pikar, Templari vitezovi gospodnji, Arion, biblioteka Astra, kolo 7, knj. 42, 1987, ISBN 86/7371/011/1
5. Dejan Čikara, Masonski priručnik, VNLS, Kosmos Beograd, 2013, ISBN 978-86-914137-1-2, COBIS.SR-ID 201694988
6. Slobodan Škrbić, Kula – 800 godina života Hirama Abifa, Akacija br. 2, 6012, str. 18-21
7. Vladeta Jerotić, Preteče Hrišćanstva, Ars Libri, Beograd, 2008, ISBN 978-86-7588-111-7 (AL), COBIS.SR-ID 148723724
8. Miloš Radojčić, Čedomil Veljačić, Vladeta Jerotić, Budizam i Hrišćanstvo, Gutenbergova Galaksija, Beograd, 2003, ISBN 86-7058-256-2 (broš), COBIS.SR-ID 105980684
9. Paolo Koeljo, Dnevnik jednog čarobnjaka, Laguna, Beograd, 2014, ISBN 978-86-521-1577-7, COBIS.SR-ID 208609548
10. Paolo Koeljo, Preljuba, Laguna, Beograd, 2014, ISBN 978-86-521-1687-4, COBIS.SR-ID 209236236
11. Kristofer Patridž, Religije sveta, Mladinska knjiga, Beograd, 2009, ISBN 978-86-7928-196-8, COBIS.SR-ID 458199308
12. B. Timotijević, Kabala ključ misterija slobodnog zidarstva, Beograd 2025, ISBN 978-86-6011-263-9, COBISS.SR-ID 173976841
13. Osvald Virt, Masonerija sa objašnjenjima za inicirane, prvi tom: Knjiga Učenika, Šabac 2026, ISBN 978-86-908345-2-5, COBIS.SR-ID 186158345
14. Talmud, Stari i Novi Zavet, Kuran, Vede, i druge religijske knjige
15. Niz WEB sajtova

brat A.G.

Pobratim

Beograd

69-4 Svakog trenutka

by Sirijus
in Sirijus broj 69

Raduj se , Zoro tajanstvenoga Dana! Raduj se, jer Tobom radost zasija!

Negde u podsvesti, u, skrivenim odajama duše svaki Brat na Putovanju ka Svetlosti, čuva poruku Velikog Arhitekte Univerzuma, koji kaže: Doći će trenuci u tvom životu kada će te biti teško.

Možeš se osećati izgubljeno i beznadežno.
Moguće je da ćeš osetiti i očaj….
Takvi trenuci – poteškoće dolaze svima.

Novac, bogatstvo, dobar život mogu te navesti na pogrešan put: Da se zaboraviš! Misleći, da ćeš večito biti mlad, zdrav, bogat…da ćeš stalno (pred)voditi ostale na tom putovanju!? Ali, kada život postane težak, seti se drevne poruke/pouke: Materijalna bogatstva ne mogu zakrpiti zjapeće rupe u duši. (Setimo se, poruke pri ulasku i Hram: ostavite sve… ispred vrata Hrama).

U takvim trenucima očaja i beznadežnosti, ne kloni duhom/dušom/telom, potraži/traži smisao svog života s osloncem na Svetu knjigu: „Raduj se, Zoro tajanstvenoga Dana!“ Raduj se, jer Tobom radost zasija“!

Seti se poruke s kojom si krenuo na putovanje nakon inicijacije – skidanja poveza s očiju.
Potraži svoje odredište i odmorište na putovanju ka Svetlosti: (Po)Traži Velikog Arhitektu Univerzuma.
I tada ćeš osetiti Svetlost, toplinu glasa koji ti kaže: Brate, ti nisi sam. Mi smo uz tebe, (ti si u nama,

mi smo u tebi).
Verujem da si na putovanju od inicijacije do danas: našao, prepoznao i poznao Svetlost.

To je zajednica – Bratski lanac.
To je sjedinjenje.
To je bratski odnos.
Pokaži to svakog trenutka na putovanju ka Svetlosti.
Neprestano, neprestano…

Imaj na umu:

Da je put, na, (pro)putovanju ka Svetlosti, popločan i ružama i trnjem.
Češće trnjem nego ružama.

Da to nije tako, zar bi mi Slobodni zidari klesali neobrađeni kamen, u početku, nespretno držeći gleto i čekić u rukama, da bi taj grubi kamen, kako putovanje odmiče zračio svojom lepotom, bio sve lepši i lepši, da bi mogao da se ugradi u mozaik – Hram nad Hramovima koji zrači Svetlošću, (izgrađen Zajedništvom Braće, Slobodnih zidara, kroz alegoriju reči i simbola 3×3).

…

Veliki Arhitekto Univerzuma: „Učini me svetlim, svetlosnim i nepromenivim“ – da bismo pojmili, da bismo svojom dušom i saznanjem poznali da je putovanje ka Svetlosti, naizmenična smena svetlih i svetlom tugom prožetih dana…

Istina, nas uči/podseća da Svetlost, kojom nas je darovao Veliki Arhitekta Univerzuma, s jedne strane, i, svetlom tugom prožetih dana, s druge strane, ne može obuzeti , ni zaglušiti, niti uništiti nikakav tama koja dolazi odozdo.

Putuj dragi Brate N.V[1].
Kroz putovanje i svetlom tugom doživljenog/preživljenog ćeš zadobiti i svoje spasenje…

[1] Ova Instrukcija je pisana/inspirisana iznenadnom bolešću našeg Brata N.V. iz PL“Đorđe Vajfert“

S bratskim pozdravom (BP): 3 X 3

Br. S Ć.Otilo, PL „Đorđe Vajfert“

“Večiti učenik škole života”

Velika Nacionalna Loža Srbije (VNLS)

Na Orijentu: Beograd, 6.09.6025:G:.I:.S:.

69-5 Traganje u pepelu

by Sirijus
in Sirijus broj 69

Od kada pamtim sebe, učio sam da život čine sreća, ljubav i radost. Kao dete, verovao sam u tu gotovo utopijsku sliku sveta, u stvarnost u kojoj je sve imalo smisao, u kojoj su strahovi bili kratkotrajni, a svetlost trajna.

Ali dete koje se plaši, a ne iskupi svoj strah na pravi način, nosi ga sa sobom. Strah prerasta u tišinu, tišina u zid, a zid u ostrvo. Tako i život piše romane, nekima razumljive, drugima teške. Dualnost ne znači grešku. Ona znači postojanje suprotnosti koje se međusobno oblikuju.

Kao kada imamo crkvu, ali ne ulazimo u nju jer nije po veri kojoj služimo. Isti Bog, različiti ljudi. Ista svetlost, različiti prozori kroz koje je posmatramo. Nije problem u hramu, već u našem odnosu prema njemu.

U knjizi "Desert Island"[1] ostrvo nije samo geografski pojam, već stanje svesti. Čovek, ogoljen od društva, ostaje sam sa sobom. Bez publike. Bez potvrde da radi nešto dobro, bez aplauza. Tada se otkriva suština. Ljudi, poput ostrva, postaju ono što jesu iz različitih pobuda. Neko iz straha, neko iz ponosa, a neko iz potrebe za mirom. Ali nijedno ostrvo nije nastalo bez potresa, niti je ijedan čovek sazreo bez lomljenja.

Postoji još jedna slika koja prati čoveka kroz vekove, pokušaj da pomeša zlato i olovo. Alhemičar je verovao da se niži metal može preobraziti u viši. Ali prava peć nije bila od kamena, niti je oganj bio spoljašnji. Peć je čovekovo srce, a oganj njegova čežnja.

U toj unutrašnjoj peći topimo sopstveno olovo, strah, ponos i iluzije o sebi. Želimo zlato, a bežimo od toplote koja je potrebna da bi do preobražaja došlo. Jer oganj ne bira šta će sagoreti, on zahteva celinu. Mešanje zlata i olova postaje težnja ka nedostižnom savršenstvu, dok istovremeno gubimo sebe pokušavajući da budemo ono što još nismo sazreli da postanemo. Zlato se ne dobija bežanjem od olova, već njegovim prihvatanjem i sagorevanjem u sopstvenoj peći.

U delu „Semper idem"[2] preispituje se fenomen identiteta i pripadnosti. Da li smo ono što nam je dato ili ono što biramo? Da li ulazimo u hram zbog vere ili zbog pogleda drugih? Da li ostajemo isti, „semper idem", ili nas okolnosti menjaju, dok tvrdimo da smo nepromenjeni?

Ova pitanja nisu strana ni masonu.

Prelazak brata na novi stepen ne meri se satom. To su sekunde koje pamte kosti, a ne kazaljke. Vreme inicijacije nije hronološko, ono je unutrašnje. Nije pitanje koliko godina nosimo kecelju, već koliko puta smo u sebi sagoreli.

Ko je dovoljno sazreo da bude mason? Onaj koji je sposoban da pogleda sebe bez izgovora. Onaj koji može stati pred ogledalo i videti ne samo lice, već i tragove. Ali kakvo je to ogledalo? Da li je izlomljeno našim sopstvenim stopama, jer nam je bilo teško da priznamo slabost pred braćom? Da li je tuđa reč imala jači udarac na vrata Lože od naše istine? Da li neprepoznavanje brata u sopstvenoj Loži govori o nedostatku ljubavi, ili o zaslepljenosti prolaznim sjajem?

Simboli nas ne lažu. Ako je tepih potamnio, možda nije promenio boju, možda je naš pogled izgubio jasnoću. Ako su se jezera ljubavi zamutila, možda ih nije uzburkao vetar, već naš ego. Ako

su prozori na severu prerano otvoreni, možda smo poželeli da preskočimo sopstveni rast. Koža izgori kada se izložimo hladnoći ambicije bez unutrašnje topline zrelosti.

Postoje i metali koji se ne unose u hram. Tako bar verujemo. Laži, prerušene u plemenite namere, ostaju pred vratima, jer znamo da nemaju težinu dostojnu svetlosti. Ali metal ne mora biti čvrst da bi ušao. Postoji i u gasovitom stanju. Nevidljiv, bez oblika, provuče se kroz pukotine naše ambicije.

Taj gas opija kao vino. Od mudrosti pravi senzaciju, od tišine pravi pozornicu, od bratske reči pravi šapat iza leđa. U trenutku opijenosti sve deluje snažno i ubedljivo. Ali kada vino izađe iz sistema, kada se raziđe dim, ostaje mamurluk. A posle mamurluka ostaje sramota. I pepeo izgovorene reči koja se više ne može vratiti.

Učenik u tihovanju sluša. Ne druge, već sebe. Glasovi iz prošlosti umeju da šapuću o prečicama, o lentama, o dokazivanju. Ali mason ne trči ka tituli. On hoda ka razumevanju. Spoljni vetrovi mogu nas grejati, ali nas mogu i pomeriti. Pitanje je da li se krećemo zato što rastemo ili zato što nas nose tuđe odluke.

I tada dolazimo do pepela.

Pepeo je ostatak sagorevanja. On je dokaz da je nešto gorelo. U njemu je završetak forme, ali ne nužno i kraj suštine. U mitološkoj slici, samo Feniks se uzdiže iz sopstvenog pepela. Ali Feniks ne beži od vatre, on je prihvata. On sam gradi svoje gnezdo i svesno ulazi u oganj, znajući da bez sagorevanja nema obnavljanja.

U masonskom smislu, traganje u pepelu nije traženje onoga što smo izgubili, već onoga što je preživelo. Kada iluzije izgore, kada ponos sagori, kada slika o sebi nestane, ostaje pitanje, ima li u nama još žara?

Možda se upravo u pepelu nalazi najdublja istina o nama. Ne u aplauzu, ne u tituli, ne u priznanju, već u tišini posle vatre. Onaj koji ima hrabrosti da zaroni ruke u sopstveni pepeo, ne traži prošlost. On traži iskru, a iskra je dovoljna. Mason ne postaje onaj koji nikada nije sagoreo, već onaj koji je iz sagorevanja izašao pročišćen. Dualnost prestaje da bude sukob, on postaje ravnoteža. Ostrvo neću gledati kao izolaciju, već prostor samospoznaje, a hram više nije samo zgrada, već stanje mog duha.

Traganje u pepelu je, zapravo, traganje za sobom.

I možda tek kada prihvatimo sopstveno olovo, možemo razumeti vrednost zlata.
I možda tek kada prihvatimo sopstveni pepeo, postajemo dostojni svetlosti.

1. "Desert Islands: and Other Texts", 1953–1974 MIT Press
2. „Semper Idem" Đorđe Lebović – Laguna 2025

Brat Z. S.

I nadzornik PL „ Istina", na Orijentu Beograd